

20—30 год. Нѣ довольно ли е това, дѣто имаме вече училища—та си що годѣ нарѣдѣ и нѣколко учебны книжки по языка си? Можемъ ли да ся надѣмъ че само съ толкъсь ще истѣкнимъ за да ся постигне до нѣкога нашя—та цѣль, та да ся сравнимъ и ные съ други—ты народы? Никога.

Въ просвѣщенны—тѣ Европейскы държавы, дѣто иматъ сички—тѣ си училища нарѣдени, утъкмена, народы—тѣ въобще обычатъ прочитаніе—то, и не ся скѣпять като насъ кога—то ще си купятъ нѣкожъ новжъ книжжъ, нѣ отдѣлятъ отъ—други—тѣ си разноска за да ѿ добѣжтъ, тамъ у сѣбѣ домѣ почти трѣбва да ся намѣри книгохранителница, дѣто ся пазятъ огромно количество книги, конто ся пастрятъ наредены и прибраны чистичко. А наши—тѣ хора що правятъ? И колко—то книжки ся случи да купятъ, или да имъ паднѣтъ отиѣде на рѣжжъ, захвъргатъ гы тукъ тамъ по полицы—тѣ докѣтъ ся испокжсать листъ полисть, или гы озобятъ молци—тѣ. Другы пакъ гы затуратъ у нѣкой вѣранъ сѣдѣжжъ и нито гы погледватъ. А кога—то гы помоли нѣкой да си купѣтъ новжъ книжжъ, изведнѣжъ отговарятъ: „у мене книги, книги единъ пѣленъ сѣдѣжжъ (колко ли ся и тѣ? нѣкое скжсано *Свѣтъ*е, единъ вѣтхъ *часословъ* или *Псалтирь* и други дребулій, кои—то останали отъ дѣда и прадѣда, или ся е училъ нѣкога да чете на тѣхъ). И тѣй съ каквж—то ревность купуваме книги—тѣ, и колко—то ни е драго да гы прочитае, толкъсь охотно гы и пастримъ, толкъсь имъ и разбираме; обаче, на сичко това причина—та е неученіе—то, кое—то ные не причитае за нѣщо.

На сегашнж—тѣ эпохѣ нѣмаме причинѣ да ся оплачемъ отиѣдѣ, защо—то както сички—тѣ други Евро-